

Grof wild

Pieter Aspe

Grof wild

Manteau

THRILLER

© 1998 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv
en Pieter Aspe
Standaard Uitgeverij nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen
www.manteau.be
info@manteau.be

Eerste druk september 1998
Elfde druk mei 2010

Omslagontwerp Wil Immink
ISBN 978 90 223 1471 5
D 2006/0034/179
NUR 330

Victor Borremans mocht zich terecht een geslaagd zakenman noemen. In twintig jaar had hij een bedrijf uit de grond gestampt waar menig collega-ondernemer met ontzag naar opkeek. Victorex produceerde microchips voor telecommunicatiesatellieten en genoot wereldwijd een stevige reputatie. Vorige maand was Victor benaderd door een Japanse multinational en die had hem een bijzonder aantrekkelijk voorstel gedaan. Volgens Myoto-san was Victorex 1,2 miljard frank waard.

‘Mijnheer Piryns, telefoon voor u op lijn twee.’

‘Toch weer geen journalist, hoop ik.’

‘Nee, mijnheer,’ zei de secretaresse. ‘Het is mevrouw Borremans.’

‘Oké, Anja. Verbind haar maar door.’

Oscar Piryns had net geluncht met een verslaggever van een toonaangevend dagblad. Sinds er geruchten over een mogelijke overname circuleerden, werd hij voortdurend door de pers belaagd. Oscar was de oudste directeur van Victorex. Hij had

het bedrijf van zijn vriend zien groeien tot wat het nu waard was: 1,2 miljard frank. Straks was alles voorbij. Als oudste directeur mocht hij echter niet klagen. Victor had voor hem een uiterst royale pensioenregeling bedongen. Op zijn drieënvijftigste zou Oscar een eenmalige gouden handdruk van twintig miljoen ontvangen en tot zijn vijfenzestigste kreeg hij 70% van zijn salaris uitbetaald, wat natuurlijk een peulenschil was in vergelijking met het fortuin dat Victor zou incasseren als de Japanse raid doorging.

‘Hallo, Eva. Wat kan ik voor je doen?’

‘Is Victor in de buurt?’

‘Nee.’

‘Oké,’ zei Eva. ‘Laten we alles nog even recapituleren.’

Oscar stak een sigaret op, zette de telefoon op audio en leunde achterover in zijn stoel. Een gesprek met Eva duurde meestal langer dan een kwartier.

‘Ik heb vier ruige kerels ingehuurd,’ zei hij. ‘Als het van hen afhangt, gaan jullie een spannende week tegemoet.’

Eva glunderde.

‘Het moet er wel echt uitzien,’ zei ze. ‘Je kent Victor. Een goedkope komedie heeft hij zo door.’

‘Ik kan je verzekeren dat je waar voor je geld krijgt. De jongens die ik geëngageerd heb zijn niet aan hun proefstuk toe.’

Terwijl Eva alle details van het scenario nog eens overliep, stak Oscar een nieuwe sigaret op.

‘Heb je het adres van het chalet genoteerd?’

‘Je hoeft je daarover echt geen zorgen te maken, Eva. Alles is tot in de puntjes geregeld.’

‘Fijn. Ik ben reuze benieuwd wat die kerels voor ons in petto hebben.’

‘Ik ook,’ zei Oscar met een gemeen lachje. ‘Ik wens jullie in ieder geval een spannende week toe.’

‘Je bent een schat,’ zei Eva.

Ze legde de hoorn neer en liep als een loopse hinde naar de slaapkamer. Daar lagen de koffers klaar. Eva ging achter haar kaptafel zitten en bekeek zichzelf in de spiegel. Na vijftwintig jaar huwelijk zag ze er nog best aantrekkelijk uit. Het vooruitzicht op een volle week vakantie met Victor stemde haar euforisch. Na al die jaren was het eindelijk zover. Dit moest een soort tweede huwelijksreis worden. Eva wilde opnieuw de passie van de eerste jaren voelen. Daarom had ze een ingenieus plan bedacht. Met de hulp van Oscar had ze in de Ardennen een afgelegen chalet gehuurd. In deze arena wilde ze haar avontuurlijke wensdroom in vervulling laten gaan. Vier acteurs zouden Victor het vuur aan de schenen leggen in de hoop dat de duffe zakenman zich weer zou ontpoppen tot de koene ridder van weleer.

De villa van de familie Borremans lag in een residentiële wijk op een paar kilometer van Brugge. In een vermetele poging om het verlies van het aards paradijs te compenseren, had Victor de villa destijds Ave Eva gedoopt. Boven de voordeur was een steen

ingemetseld met daarop een afbeelding van het eerste mensenpaar. Adam en Eva waren van elkaar gescheiden door de boom van Goed en Kwaad. Beide naakte figuren glimlachten naar de slang die om de stam gekronkeld zat en dat klopte natuurlijk niet met de bijbelse versie. Bovendien stond op de voorgrond een mandje met appels. Het leek alsof Eva de hele boom had geplunderd en zich daarbij ook nog goed had geamuseerd. Tien jaar geleden had deze ketterse iconografie de plaatselijke pastoor zodanig geschoffeerd dat hij er een heuse preek over had gehouden. De erfzonde was een ernstige zaak, waarmee niemand de draak mocht steken. Het kon Eva en Victor allemaal geen barst schelen. Sinds hun trouwdag hadden ze nog amper een voet in de kerk gezet en de zeldzame keren dat ze er toch binnen waren geweest, had dat meer met cultuur dan met godsdienst te maken.

Vandaag de dag nam niemand nog aanstoot aan de bizarre gevelsteen. Hoewel de burens rabiate katholieken waren, kon Victor bijzonder goed met hen opschieten. Geld overstijgt immers iedere ideologie. Hier werd het prestige van de autochtonen per vierkante meter berekend. Villa Ave Eva was gebouwd op een terrein van twaalf are en dat was ruim voldoende voor een eervolle plaats in de toptien van de onbetaalbare woningen. Victor en Eva Borremans genoten terecht het respect van hun medeburgers.

‘Zorg ervoor dat we niets vergeten,’ zei Eva.

Victor en Jeroen droegen zware kartonnen dozen naar de gapende koffer van de oude Saab 96, een collector’s item waar Victor zijn hart aan had verpand. De perfect onderhouden oldtimer slokte gedwee zijn vracht op.

‘Zet die maar op de achterbank neer, Jeroen.’

Eva dirigeerde de miniverhuizing op een professionele manier.

Na al die jaren ging haar grote droom eindelijk in vervulling. De komende week had ze Victor voor zich alleen en dat was een eeuwigheid geleden. Het viel immers niet mee om getrouwd te zijn met een workaholic.

Jeroen veegde het zweet van zijn voorhoofd. Ook voor hem was de korte vakantie van zijn ouders erg belangrijk. Straks kwam Sonja stiekem logeren. Hoe eerder de oudjes de deur uit waren, hoe liever hij dat had. Het bed was opgemaakt en de condooms lagen klaar.

‘Als er een dringende oproep binnenkomt, stuur dan alsjeblieft een telegram,’ smeekte Victor.

Hij scheurde een blanco pagina uit zijn agenda en noteerde het adres van het chalet. Jeroen wierp er een blik op, knikte zonder veel overtuiging en stopte het papiertje in zijn broekzak.

‘Had ik het niet gedacht,’ zei Eva berispelend. ‘Geef hier dat papier.’

Victor schrok. Hij had gezworen dat ze vijf seconden geleden nog bij de wagen stond. Jeroen volgde

zonder morren het bevel van zijn moeder op. Hij mocht er niet aan denken dat ze om een of andere reden vervroegd naar huis zouden keren.

‘We hadden afgesproken dat we voor niemand bereikbaar waren,’ zei Eva. ‘Ook niet in geval van nood.’

‘Maar stel dat...’

‘Tut tut, Victor. Een afspraak is een afspraak.’

Eva verfrommelde het vel papier en gooide het in de struiken.

Victor parkeerde de beslijkte Saab voor de garagepoort van het chalet. Dat zag eruit als op de foto in de folder: robuust en oncomfortabel. In het dal werd een tiental vakantiewoningen verhuurd, meestal aan overstresste zakenlui die na een hartinfarct door hun arts verplicht de natuur werden ingestuurd. Victor daarentegen was kerngezond en zijn bedrijf floreerde als nooit tevoren. Hij had niets om zich zorgen over te maken. Integendeel. Als de overname naar wens verliep, incasseerde hij straks 1,2 miljard. Met dat geld konden hij en Eva de rest van hun leven zorgeloos rentenieren. Victor had de zaak willen rondkrijgen voor hun huwelijksverjaardag. Hij had Eva willen verrassen met een geschenk waar ze al meer dan twintig jaar naar snakte, maar de Japanners hadden om veertien dagen uitstel gevraagd. Victor wachtte vol spanning op een antwoord uit Kyoto. Daarom kwam de gedwongen uitstap naar de Ardennen bijzonder ongelegen. Bo-

vendien had hij een hekel aan natgeregende bossen.

Eva tastte naar de sleutels in haar handtas. Voor haar kon de dag niet meer stuk. De rit van Brugge naar Marche-en-Famenne was vlekkeloos verlopen. Victor had zich voorbeeldig gedragen. Hij had met geen woord gerept over zijn werk en daar was ze blij om. In de buurt van Nassogne hadden ze even halt gehouden om de weg te vragen. De waard van Le Marcassin Brulé, het laatste café voor ze de wildernis introkken, had op de achterkant van een bier-viltje een primitieve wegbeschrijving getekend. Eenmaal over de brug moesten ze naar rechts afslaan en daarna was het nog elf kilometer naar Les Harlequins. 'Er was maar één weg en die konden ze onmogelijk missen,' zei de man op een toon die hij uitsluitend voor verdwaalde toeristen reserveerde.

Eva stapte uit en snoof de lauwe boslucht op. Die geur was onlosmakelijk verbonden met hun tienerjaren toen ze van ieder beschut plekje onder de bomen een liefdesnest hadden gemaakt.

De hakken van haar pumps boorden zich als stiletto's in de modderige bodem. Ze wankelde en dreigde haar evenwicht te verliezen.

'Pas toch op. Straks val je nog.'

Eva bleef hoopvol wachten op een helpende hand. Toen die uitbleef, draaide zij zich om. Victor werd blijkbaar door andere zorgen in beslag genomen. Hij monsterde de besmeurde carrosserie van de Saab met een meewarige blik.